
Fried Okra – Mojo Blues Bar – 27.06.20

“Det er efterhånden 13 år siden at The Fried Okra Band udsendte deres debutalbum “This Is Your Chance, France Baby!” Siden dengang er der sket lidt formationsændringer – med sanger, sangskriver, guitarist Morten Lunn og trommeslager Thomas Crawford, som de gennemgående figurer.

Der er siden udsendt yderligere tre studiealbum – og senest i 2018 kom så et livealbum – “Fried Alive” – hvor Lunn og Crawford nu var kommet i godt selskab med bassisten Anders Wallin. En tight trio – med hele to esser – en sanger og guitarist med personlighed og finesse, og en rytmesektion, der er meget mere end bundsolid, og med sikker sans for tempo og timing, sætter farten med både saft, kraft, elegance, coolness og høj effektivitet.

Lyden af Fried Okra mærkes lidt som at sidde i et smukt gammelt godstog, hvor der både er blues, roots og trio-rock med som passagerer. Bandet er opkaldt efter en klassisk cajun gryderet – og måske derfor har trioen ret godt styr på virkemidlerne. De forstår dog at smage til, så det hele dufter af noget velkendt med noget udefinerbart anderledes. Man kan vel sige at de stadig har the blues, men de spiller den ud i vide og rodfyldte rammer.

1. august udsender de deres nye album “Doing It Right” – og bedømt ud fra præsentationen i går er der i den grad noget at glæde sig til. Der arbejdes i kulisserne på en release-koncert. Alene åbningsnummeret “Copenhagen Fasttrack” var nok til at begynde at glæde sig. Det nummer beviste i hvert fald at Thomas Crawford ikke havde fået rust på stikkerne, og over seks minutter holdt han i den grad, det nummer tæt på kogepunktet.

Mere fængende start kunne man sådan set ikke have bedt om – og i andet nummer fra det kommende album “As Long As I Remember” kom Morten Lunn så på banen i et omfang, der næsten gjorde at man glemte sin simrende sommerdepression over alligevel ikke at skulle opleve Jimmie Vaughan live i Odense den 30. juli. Dette fulgt op af “I’m Going Down” – der på forunderlig vis understregede at vi nok ville få os lidt af en optursaften. Igen med denne insisterende rytmiske bund, der gjorde at det ikke følte voldsomt naturligt at skulle forholde sig relativt pænt adfærdsreguleret på en barstol. But that’s the way it is – og så længe musikken spiller, så ...

Det gjorde den så 45 minutter i første sæt, hvorfra også den nye “Tupelo Bound” og den deep-south-rock-ruskende-fuld-fede-ind-til-benet-blues “Whats Wrong” må fremhæves som nogle af de numre, der var med til at definere lykken på øregangen sådan en lummer juni sommeraften, sammen med cirka 30 andre live sultne publikummer.

løvrigt et lidt yngre publikum end på en normal gennemsnitsaften på Mojo – og med en cirka fifty fifty fordeling mellem kønnene. Til gengæld var det kun kvinderne der dansede – og det gjorde en 3-4 stykker til gengæld det meste af koncerten med god stil og behørig afstand.

Efter en halv times pause var bandet tilbage på scene – for at blive der en god times tid. De lagde igen stærkt ud. Morten Lunn – der undervejs gav små hyggelige historier om de enkelte sange – havde fået en flot rød dobro guitar i 40 års fødselsdagsgave – og med den i favnen viste han hvad dette band også er bygget af – og gav en absolut appetitvækkende udgave af “Shove It” fra det kommende album.

Dobroen blev udskiftet med et par numre med på et-strengede Diddley-Bow – og så havde publikum også fået løst lidt op, og klappede taktfast med på "I Don't Know" – også et lovende nyt nummer. Tilbage på den seksstrengede beviste trio, at de ældre numre også stadig kan træde i karakter og "You Can Howl" mindede pludselig én om hvor stærk en sanger Morten Lunn er. Et nummer, hvor alle tre i trio i den grad skinnede og virkede helt i sync – trods den lange periode for de kun har kunne være sammen, hver for sig.

I sync var de sådan set også resten af koncertens seks numre – inklusiv de to ekstranumre – med det blev igen to af de nye numre, der lige løftede det hele til mere end almindelig begejstring. Først "Deep Water" – i øvrigt ligesom "As Long As I Remember" skrevet af Crawford – og derefter "I Tried In Vain". To numre, der her hørt for første gang, lød som nogle, jeg får behov for at høre igen og igen og igen. "Deep Water" med noget tidlig Daniel Lanois over sig, og "I Tried In Vain" med en nerve og et groove, man vel næppe kan købe for penge. Det skal man have i sig. Og det havde Fried Orka. To regulære pletsrud på en mildt sagt god aften på Mojo.

Også publikum virkede glade og tilfredse, og kom da også op fra stolene til det første af to ekstra numre, der satte punktum på det der forhåbentligt bare bliver første skridt til et godt og langt liv for "Doing It Right", som i øvrigt helt eksklusivt i CD udgave var medtaget til før-salg . Den vil også udkomme i LP format. [Mads Kornum, side33.dk](http://MadsKornum.side33.dk)